

Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου, πίστεως και αγάπης.

του Δημητρίου Τσελεγγίδη.

Βρισκόμαστε μπροστά σέ γεγονότα μέ «άποκαλυπτική» σημασία γιά ὅλους μας. Γι' αὐτό καί τά μέτρα, πού ἀνακοινώθηκαν, θά πρέπει νά γίνουν ἀποδεκτά ὡς κοινό «ἐπιτίμιο τῆς δυσσεβείας» ὄλων μας, ὡς κά-ποιο δηλαδή φιλόανθρωπο παιδαγωγικό μέσο, πού παραχώρησε ὁ μακρόθυμος καί πολυεύσπλαγχνος Θεός μας, μέ τήν ἀγαπητική πρόνοιά Του, προκειμένου νά ὀδηγηθοῦμε ὅλοι μας, κλῆρος καί λαός, στήν σωτήρια μετάνοια, πού νοεῖται ὡς στροφή τοῦ νοῦ μας στό Θεό.

Νά προσλάβουμε τό «ἐπιτίμιο» αὐτό ταπεινά, μέ εὐχαριστία καί νά τό ὑπομείνουμε μέ πνεῦμα βαθιᾶς μετανοίας, ὡς πικρό ἀλλά καθαρτικό φάρμακο γιά τήν θεραπεία μας. Ἐτσι, ἡ μετάνοιά μας θά γίνει ἡ ἀποτρεπτική ἀσπίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐντός μας. Θά γίνει ἡ ἀόρατη καί ἀλεξίκακη ὀμπρέλα γιά τήν ἀσφαλῆ προστασία μας.

Ἡ θλίψη, πού διερχόμαστε, ἐλέγχει ἀλαθήτως τήν κλίση τῆς προαιρέσεώς μας. Διαπιστώνουμε δηλαδή ποῦ κλίνει τό θέλημά μας, στόν Θεό ἢ στόν κόσμο.

Ἄς ἀποδεχθοῦμε μέ πνεῦμα συνέσεως τό πικρό καί σωτήριο φάρμακο τῆς σωτηρίας μας. «Νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα (τῆς ἐν

μετανοία) σωτηρίας» μας. Όλες οι «έπιφορές» και τά «έπιτίμια» του Θεού αναιρούνται μέ τήν ειλικρινή μετάνοια, όταν μάλιστα αυτή ακολουθείται από τό κατά Θεόν πένθος και τήν νηστεία.

Ή μετάνοια αποτελεί τό πνευματικό «κλειδί» για τήν έπανασύνδεση τής αγαπητικής σχέσεως του ανθρώπου μέ τόν Θεό. Αυτό πιστοποιείται από τό γράμμα και τό πνεύμα τόσο τής Παλαιᾶς και τής Καινῆς Διαθήκης ὅσο και από τήν κατατεθειμένη άγιοπνευματική έμπειρία, διαχρονικῶς, μέχρι και τῶν προσφάτως άγιοκαταταχθέντων Άγίων τής Έκκλησίας μας.

Ή βαθιά βιωμένη μετάνοιά μας, σέ συνδυασμό μέ τήν εύσπλαχνία μας προς τόν πάσχοντα πλησίον, θά λειτουργήσουν καταλυτικά για τήν άπελευθέρωσή μας από τό πικρό «έπιτίμιό» μας. Κανείς άς μή νομίσει πώς έξαιρείται από τά παραπάνω έκτεθέντα.

Άν ζούσαμε μέ τό φρόνημα του Τελώνη και του μετανοημένου ασώτου τής Παραβολῆς του Εύαγγελίου ή έστω του εύγνώμονα ληστή επί του Σταυρου, δέν θά στερούμασταν τώρα τήν Θεία Εύχαριστία.

Άν λάβουμε υπόψη ότι για πρώτη φορά στην Ίστορία τής Έκκλησίας μας διακόπτεται ή τέλεση τής Θείας Λειτουργίας, τουτο σημαίνει πώς δέν είμαστε πλέον άξιοι νά μετέχουμε σ' αυτήν. Και ούσιαστικά, ο Χριστός παραχώρησε τήν όδυνηρή αυτή δοκιμασία, ως «έπιτίμιο», έπειδή άναξίως κοινωνοῦμε ὅλοι μας.

Για τούς παραπάνω λόγους, περιμένουμε από τούς Άρχιερεῖς και τούς Ίερεῖς μας νά όμολογήσουν δημόσια και ταπεινά -πρῶτα άπ' ὅλους μας αυτοί- τήν άποξένωσή τους από τό πνεύμα και τή ζωή του Χριστου - πρᾶγμα πού έκαναν ήδη κάποιοι- και νά ζητήσουν τόσο για τόν έαυτό τους ὅσο και για τόν λαό του Θεου έλεος για τό δικαίως έπιβληθέν «έπιτίμιο». Άλλωστε, και βιβλικῶς όμολογοῦμε προς τόν Κύριο, ότι «δικαίος εἶ επί πᾶσι, οἷς έποίησας ήμῖν» (Δανιήλ, 3). Άλλά και κατά τήν τέλεση τής Θείας Εύχαριστίας οι λειτουργοί (Άρχιερεῖς ή Ίερεῖς) ζητοῦν από τόν Χριστό τήν άφεση τῶν δικῶν τους άμαρτημάτων και τῶν άγνοημάτων του λαου του Θεου («προσπεσεῖν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου υπέρ τῶν ήμετέρων άμαρτημάτων και τῶν του λαου άγνοημάτων», Α' Εύχή τῶν Πιστῶν, Λειτουργία Ίωάννου Χρυσοστόμου, Ίερατικόν, σελ. 116, Έκδοσις Άποστολικῆς Διακονίας, Άθήνα 1995).

Μόνο μέ τήν θερμή προσευχή μας, τήν έν Αγίω Πνεύματι αυτοεπίσκεψή μας, τήν άποκαλυπτική (άνωθεν) αυτοδιάγνωση και τήν γνήσια αυτογνωσία μας, πού ακολουθεί, θά δοῦμε τό προσωπικό «δοκάρι» στον

πνευματικό όφθαλμό μας, ως τήν πρωτογενή και κύρια αίτια τοῦ κοινοῦ «ἐπιτιμίου» μας.

Μόνο μέ τήν βαθιά βιωμένη -ὑπαρξιακῶς- μετάνοιά μας και τήν ἄφεση ἀμαρτιῶν πού θά βιώσουμε ἀπό τόν παρόντα κατ' αὐτήν Χριστό, θά ζήσουμε χαρισματικῶς τήν γνήσια κοινωνία μας μέ τόν Θεό, στήν καρδιά μας. Καί μετά τήν ἄρση τοῦ «ἐπιτιμίου», θά τήν ζήσουμε και μυστηριακῶς μέ πληρότητα στόν Ναό τοῦ Θεοῦ -έν συνάξει και έν ἀγαλλιάσει- και μέ τά ἄλλα μέλη τοῦ μυστηριακοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Μέχρι τότε, θά τηροῦμε ἐπιμελέστερα τίς θεῖες ἐντολές, γιά νά ἐκφράζουμε μέ τόν τρόπο αὐτό ἐμπράκτως τήν μετάνοια και τήν ἀγάπη μας πρὸς τόν Χριστό, ὥστε νά ἐπανενεργοποιηθεῖ ἡ έν ἡμῖν βασιλεία τοῦ Θεοῦ στήν καρδιά μας.

Ἡ ἔμπονη συντριβή τῆς καρδιάς μας θά ἐνεργοποιήσει τήν ἐντός μας ἀπενεργοποιημένη παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και θά μᾶς κάνει χωρητικούς τῆς ἐνεργοῦ παρουσίας Του. Θά μᾶς παρηγορήσει, ὡς Παράκλητος, παρέχοντάς μας τόν πολυβιταμινοῦχο «καρπό» τῆς ἐνεργοῦ πλέον παρουσίας Του, δηλαδή τήν «ἀγάπη, τήν χαρά, τήν εἰρήνη...», πού θά βιώνεται ἐντός μας «έν πάσῃ αἰσθήσει». Αὐτή ἡ γεύση ἀποτελεῖ και τό ἀδιάψευστο κριτήριο γιά τήν γνησιότητα τῆς μετανοίας μας. Ἀντίθετα, ἂν δέν διαπιστώνονται βιωματικῶς τά παραπάνω ἐντός μας, σημαίνει ὅτι ἡ ἀμαρτία και κυ-ρίως ἡ αίτια της -δηλαδή ἡ κακή ἐπιθυμία τῆς προαιρέσεώς μας- παραμένει ἀγαπητικῶς και ἐνηδόνως ἐντός μας, ἀμετανόητη και ἀνεξομολόγητη.

Ἦς ἠχήσουν ἀνησυχητικῶς στά αὐτιά μας τά λόγια τοῦ Θεοῦ, ἀπό τό στόμα τοῦ Προφήτη και Βασιλιᾶ Δαυΐδ: «Ὁ Θεός ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυψεν ἐπί τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιών ἢ ἐκζητῶν τόν Θεόν. Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν, οὐκ ἔστιν ἕως ἐνός» (Ψαλμ. 52, 3-4).

Κλείνουμε, τέλος, ρεαλιστικῶς αἰσιόδοξα, ἐνθυμούμενοι τήν σωτηρία τῆς Νινευΐ, μετά τήν ὀλοπρόθυμη ἀνταπόκριση ὄλων τῶν κατοίκων της (ἀπό τόν Βασιλέα και τούς μεγιστάνες μέχρι και τά ζῶα) στό κήρυγμα μετανοίας τοῦ Προφήτη Ἰωνᾶ. Ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνεται: «Και εἶδεν ὁ Θεός τά ἔργα αὐτῶν, ὅτι ἀπέστρεψαν ἀπό τῶν ὁδῶν αὐτῶν τῶν πονηρῶν, και μετενόησεν (!) ὁ Θεός ἐπί τῆς κακίας, ἧ ἔλάλησε τοῦ ποιῆσαι αὐτοῖς, και οὐκ ἐποίησε» (Ἰωνᾶ, 3,10).

Ὁ δέ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, θαυμάζοντας τήν μετάνοια τῶν Νινευιτῶν, ἀναφωνεῖ: «Ἰδωμεν τόν Θεόν **διά φιλανθρωπίαν ψευδόμε-**

νον... Μετενόησαν Νινευίται καί **μετενόησεν ὁ Θεός.** Ἔσχισεν ἡ μετάνοια τῆς ἀπωλείας τό πρόσταγμα... Ὡ πάντα δυναμένης μετανοίας! Ἐπί γῆς τελεῖται καί τά ἐν οὐρανοῖς ἀναστρέφει» (ΡG 64, 424-433 καί ΕΠΕ 8Α, 510-520).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ
τ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΑΠΘ

Πηγή : <https://impantokratoros.gr>